

„Aš ir mano liga“

Kaip ir daugelis visur lekiančių, nespėjančių, persidirbančių ir save bei savo kūną pamiršančių lietuvių taip ir aš – lėkiau, nespėjau, persidirbau ir... susirgau. Nestipriai: be aukštos temperatūros, be gulėjimo lovoje, be prakaituotų rūbų, tačiau su pasikeitusia sąmone, supratimu, naujomis įžvalgomis.

Liga visada netikėta.

Sirgti nesinori. Tobulame gyvenimo plane, įsivaizdavime „kaip turi būti“ ligos nėra. Ji ateina į gyvenimą visada kaip staigmena ir daugelyje atvejų – nemaloni staigmena. Liga išmuša iš kasdienės rutinos, suplanuotos savaitės ir sviedžia tave į pakraštį. Tampi silpnas, ligotas, trokštantis rūpesčio, užuojautos, nuolaidų darbe. Kartais dar apsimeti, kad nematai ligos. Vaidini stiprų, pasitikintį savimi, gebantį rūpintis kitais, bet giliai viduje jauti, jog pokytis jau įvyko ir tik laiko klausimas, kiek dar apsimetinėsi. Tada dažniausiai pyksti. Ant visko ir visų. Pasaulio, Dievo, artimų žmonių, darbo, viršininko, pavaldinių, kolegų, vairuotojų, netikėtai tvoros plyšyje pasirodžiusių lojančių šunų... Juk tokia neteisybė, kad tu susirgai. Tu taip stengeisi, dirbai, buvau geras žmogus ir susirgai. Už ką?

Nurimsti, susitakai, pyktis pereina į derybas. Žadi sau, kad gyvensi kitaip: eisi sportuoti, mesi rūkyti, gyvensi *sveikiau*, labiau *rūpinsies savimi*. Kartais žadi Dievui ir prašai pagalbos: būsiu geras, padėk man. Bet vis tiek negali pripažinti, kad nebebus taip kaip anksčiau. Liga atėjo, tu jos nesirinkai ir ji kaip neprašytas svečias nesiduoda mandagiai išprašoma lauk. Ji atėjo savo laiku ir išeis savo laiku. Kas žino, kas jai šaus į galvą. Gal ji kaip tas Mikė bus tol, kol suvalgys visą medų? Kas čia žino?

Ką dariau ne taip?

Ligą metu pažįsti save labiau, stoji akistaton su savimi. Tampi trapesnis fiziškai ir neišvengiamai turi tai įsisaugoti. Kūno trapumas kartais atveda prie gyvenimo trapumo suvokimo. Bandai grumtis su faktu, kad mirsi, baigsies, nustosi būti. Tačiau šis faktas visada laimi, kad ir kaip kovotum. (Mano geras draugas kadais pripažino tikėjimą, kad mokslas suspės atrasti „nemirtingumo piliulę“, o jis suspės ją išgerti).

Liga – tai savotiškos buvusio (iki ligos) gyvenimo pagirios. Ypač, jei galėjai numatyti, kad taip ir atsitiks. Jei buvai perspėtas. „Rūkymas žudo“... Dažnai kūno skausmai net neprilygsta dvasioje vykstantiems nemaloniems procesams. Prabyla sąžinė, kaltė. Jautiesi prisidirbęs, aukštai šokęs ir žemai kritęs, žinojęs ir vis tiek daręs. Ligą galima suvokti ir kaip mokestį už buvusį (iki ligos) gyvenimą. Kažką tame gyvenime darei ne taip, kad susirgai. Ir šioje straipsnio vietoje visas vidus šaukia savais ir nesavais (skaitytojų?) balsais, kad būna atsitiktinių ligų, būna, kad esi tik nelaimingo atsitiktinumo auka, kad ne tik nuo tavęs priklauso tavo sveikata. Mieli skaitytojai, yra tokia egzistencinė kaltė, kad gyvendamas kažkokiems dalykams sakei „taip“ ir labai daugeliui dalykų sakei „ne“. Ir viduje tikrai tikiu tuo, kad galėjau nugyventi sveikesnį, geresnį, teisingesnį, autentiškesnį gyvenimą iki ligos. Būtent tokią kaltę ir atveria liga. Kaltę, kad neišnaudojau daugelio galimybių, kurias gyvenimas man buvo suteikęs.

Dėkingumas.

O kaip kitaip jei ne dėkingumu atsilyginti ligai. Juk šis svetys, kad ir koks nemielas, priverčia nuveikti labai svarbius dalykus. Pirmiausia, apmąstyti savo gyvenimą, reflektuoti Toliau, stoti akistaton su savimi, savo kalte, savo kūno ir gyvenimo trapumu. Pamatyti viską kitomis akimis, niūresnėmis, tačiau tikslesnėmis, labiau realistinėmis? Galiausiai – ryšys su Dievu. Tik nusileidęs iš visagalybės podiumo, kentėdamas ir sirgdamas būnu pakankamai kuklus ir nusižeminęs, kad galėčiau pripažinti, jog man baisu, jog jaučiuosi vienas, jog man reikia palaikymo, paramos ir balso iš aukščiau, kuris nuramintų, jog „viskas bus gerai“. O už visą tai tikrai verta dėkoti.